

PATRIARHIA ROMÂNĂ

Episcopia Ortodoxă Română a Australiei și Noii Zeelande

Parohia Ortodoxă „ Sfânta Maria “

511 Adelaide Road, Berhampore, Wellington 6023 , Noua Zeelandă

Telefon : 064 4 389 1630

CUVÂNTUL DE WELLINGTON

Buletin Parohial nr.21, Mai 2011

Din acest număr:

- *Catehismul creștinului ortodox;
- *Sărbătorile lunii Mai;
- *Pagina copiilor;

Proclamarea Canonizării Sfântului Irodion

Fostul stareț al Mănăstirii Lainici, Cuviosul Irodion, a fost proclamat cu puțin timp în urmă sfânt. Momentul a fost marcat prin citirea Tomosului Sinodal de către Preasfințitul Părinte Emilian Lovișteanul, Episcop-vicar al Arhiepiscopiei Râmnicului: „Dintotdeauna Sfânta Biserica Ortodoxă cinstește după cuviință oamenii plăcuți lui Dumnezeu care au trăit viața pământească în sfințenie și evlavie și care prin faptă și prin cuvânt au adus folos duhovnicesc în sufletele celor credincioși. Urmând tradițiile sfinte a Bisericii Ortodoxe și chemând în ajutor harul Preasfintei și de Viață Făcătoarei și Nedespărțitei Treimi hotărâm ca de acum înainte și în veci starețul Irodion de la Mănăstirea Lainici să fie numărat printre Sfinții Bisericii în ceata cuvioșilor părinți purtători de Dumnezeu și să fie cinstit cu cântări de laudă, cu numele *Sfântul Cuvios Irodion de la Lainici*. Pentru pomenirea sa statornicim în Duhul Sfânt ziua de 3

mai a fiecărui an, numele lui să fie înscris în Sinaxar, în cărțile de cult, precum și în calendarul Bisericii Ortodoxe Române”, informează Radio TRINITAS.

Patriarhul României a acordat *Crucea Patriarhală*, părintelui arhimandrit Ioachim Pârvolescu, exarhul mănăstirilor din Arhiepiscopia Craiovei și starețul Mănăstirii Lainici, iar pentru noua biserică Preafericirea Sa a dăruit o cruce de binecuvântare și un set de Sfinte Vase.

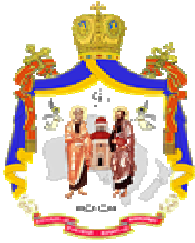
La final, Înaltpreasfințitul Mitropolit Irineu a mulțumit Preafericitului Părinte Patriarh Daniel, ierarhilor prezenți la eveniment, precum și tuturor credincioșilor care s-au implicat în construcția bisericii și în organizarea evenimentului.

„Prezența a numeroși credincioși, prezența a atâta lume, a călugărilor și a călugărițelor din Arhiepiscopia noastră și de pretutindeni din țară, aduc într-adevăr mulțumire lui Dumnezeu și sentimentele cele mai alese față de Preafericirea Voastră și de toți membri Sfântului Sinod care în această zi sfântă de proclamare a canonizării Sfântului Irodion de la Lainici, Lucefărul Olteniei, noi cei de aici din Arhiepiscopia Craiovei și din Mitropolia Olteniei, preoții și credincioșii, călugării și călugărițele din mănăstirile noastre aducem mulțumire Preaamlostitivului Dumnezeu că ne-a învrednicit pe noi să fim astăzi părtași la această sfântă sărbătoare”, a spus Înaltpreasfinția Sa, după cum informează TRINITAS TV.

Sărbătoarea s-a încheiat cu o procesiune, în cadrul căreia racla cu moaștele Sfântului Irodion și icoana canonizării au fost purtate și așezate în noua biserică .

Programul liturgic din luna Mai

- *Sâmbătă 30.04.2011-Vecernie ora 6pm;
- *Duminică 01.05.2011- Acatistul Mântuitorului Iisus Hristos- ora 9:30; Sf.Liturghie ora 10:30 -Duminica a 2-a după Paști a Sfântului Apostol Toma;
- *Vineri 06.05.2011 –Acatistul Născătoarei de Dumnezeu-ora 19:00;
- *Sâmbătă 07.05.2011-Vecernie ora 6pm;
- *Duminică 08.05.2011- Acatistul Maicii Domnului -ora 9:30; Sf.Liturghie ora 10:30 (Duminica a 3-a după Paști-a Mironositelor);
- *Vineri 13.05.2011- Acatistul Născătoarei de Dumnezeu-ora 19:00;
- *Sâmbătă 14.05.2011-Vecernie ora 6pm;
- * Duminică 15.05.2011 Acatistul Mântuitorului Iisus Hristos- ora 9:30; Sf.Liturghie ora 10:30 (Duminica a 4-a după Paști-aSlăbânpgului);
- *Vineri -20.05.2011-Vecernie pentru sărbătoarea Sfinților Mari Împărați Constantin si mama sa Elena-ora 19:00;
- *Sâmbătă 21.05.2011 –Acatistul Sfinților Mari Împărați Constantin si mama sa Elena-ora 9:00;Sfânta Liturghie-ora10:00;
- *Duminică 22.05.2011 -- Acatistul Mântuitorului Iisus Hristos- ora 9:30; Sf.Liturghie ora 10:30 -Duminica a 5-a după Paști a Samarinencei;
- * Vineri 27.05.2011- Acatistul Născătoarei de Dumnezeu-ora 19:00
- *Sâmbătă 28.05.2011-Vecernie ora 6pm;
- *Duminică 29.05.2011 -- Acatistul Mântuitorului Iisus Hristos- ora 9:30; Sf.Liturghie ora 10:30 -Duminica a 6-a după Paști a Orbului din naștere;

Parintele Sofian - despre botez

„Botezul, ca practica, este cea mai veche Taina. Primul botez, simbolic, a fost potopul. Oamenii în aceea vreme, ca și în zilele noastre, erau încarcăți de pacate și numai o inundație universală, un potop, a putut să spele toate pacatele lumii. A rămas numai Noe cu copiii săi și cu cei pe care i-a luat împreună în corabia și animalele de toate felurile.

Deci, primul potop a spălat pacatele pamantului, pentru că pacatele oamenilor - unele mai mari, altele mai mici, altele foarte mari -, se revarsă și asupra pamantului, au influență universală asupra vieții de glob. În rugăciunile de ploaie se spune că nu plouă, din cauza pacatelor oamenilor. Și de aceea, când se va împlini ceea ce a spus Mantuitorul Hristos, va veni într-o bună zi sfârșitul acestui pamant, care nu va fi prin apă, cum a fost pe vremea lui Noe, ci prin foc.

Deci, primul botez universal a fost potopul. Al doilea botez, mai restrâns, a fost botezul poporului evreiesc când a trecut prin Marea Rosie. Și acest botez a fost curățător de pacate, căci a curățit pe fiii lui Israel cât au stat în Egipt. Erau poporul lui Dumnezeu, însă aveau și ei pacate și, trecând prin Marea

Rosie, au fost curățiți de pacatele lor. Au trecut pe o adevărată carare prin mijlocul mării; iar valurile stateau de parte și de alta, ca și cum erau închegăte. Numai când au trecut armatele lui Faraon pe aceasta cale a mării atunci s-au revarsat valurile și au înecat pe egipteni, care voiau să ucidă pe cei fugiți din Egipt, adică pe acest popor al lui Dumnezeu.

Un botez mai apropiat de creștinism este botezul Sfântului Ioan Botezătorul de la raul Iordanului, care, după cum știți, a fost un botez de pocăință : Și se botezau de către el - de către Sfântul Ioan Botezătorul - în raul Iordan, mărturisindu-și pacatele. Acest botez era curățător de pacate.

Iar Botezul Sfântului Ioan a fost așa : Sfântul Ioan a ieșit din pustie și a început să invite lumea care venea la el. A avut de la început o mare popularitate. Fiecare din el, prin post și rugăciune, trupul lui sfântit prin nevointa pustiei, pentru că nu a mâncat niciodată pâine, cum spune în Evanghelie, ci lacuste și miere salbatică, acest inger în trup, cum este înfățișat în iconografie, a practicat botezul pocăinței, invitând pe oameni să se căiască de pacate, și îi boteza în Iordan. Botezul lui Ioan pregătea pe evrei să creadă în Hristos.

În sfârșit este și botezul Mantuitorului, pe care l-a primit de la Ioan în Iordan. Acesta nu era izbăvitor de pacate, ci era un botez pentru sfântirea naturii și mai ales pentru sfântirea apelor. Iisus nu avea pacate, așa cum El însuși spune : Cine Mă poate vadi pe Mine de pacat ?

Între botezul Sfântului Ioan Botezătorul și botezul Mantuitorului Hristos este o mare deosebire. Botezul Sfântului Ioan este un botez al pocăinței, un botez numai cu apă. Botezul Mantuitorului este botez cu apă, cu Duh Sfânt și cu foc. Botezul Mantuitorului este cu totul superior acestui botez al pocăinței. Botezul nostru, al creștinilor, își are temeiul tot în această mare zi a Botezului Domnului. Dar este o poruncă specială dată de Mantuitorul Hristos după învierea Sa, o poruncă lasată către Sfintii Apostoli, că, mergând în toată lumea, să invite pe oameni și să-i boteze în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh.

Abia în viața creștină botezul are un caracter special, de Taina, fiind una din cele șapte Taine ale Bisericii creștine. Știți care sunt cele șapte taine ale Bisericii ? În primul rând Botezul, apoi Mirungerea, sau Ungerea cu Sfântul Mir, Sfânta Impartășanie, Spovedania, Casatoria, Preotia și Sfântul Maslu. Șapte Taine legate cu cele șapte daruri ale Duhului Sfânt. Aceste Șapte Taine se pot compara cu cele șapte Laude ale Bisericii, pe care le stim : Rugăciunea de la miezul nopții sau Miezonoaptea, Utrenia, Ceasul întâi, Ceasul al treilea, Ceasul al șaselea, Ceasul al nouălea, Vecernia și Pavecernia.

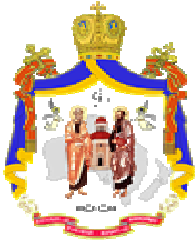
Deosebirea între cele șapte Laude și cele șapte Șapte Taine este și aceasta : cele șapte Laude au timpul lor bine precizat prin slujbele Bisericii și sunt publice, adică rugăciunile se citește la strună. Șfintele Taine, unele din ele sunt savarsite în biserică, mai ales Sfânta Impartășanie, și se savarsesc pentru diferiți credincioși.

Celelalte Șfinte Taine, Spovedania de pilda - este o taină foarte intimă. Adică, ceea ce se mărturiseste la spovedanie, preotul nu are voie să spună altora. Era un canon și o rânduială în vechime : preotului care divulga Taina Șfintei Spovedanii, i se tăia limba ! Inchipuiți-va ce pedeapsă cumplită !

Taina Șfintei Impartășanii se savarsește tot în taină, însă în biserică. Nu știe nimeni sufletul celui care se împartășește; numai Dumnezeu știe și el singur.

De asemenea și celelalte Șfinte Taine, tot așa se savarsesc, în intimitate fiecărei. Numai Taina Șfântului Maslu, de obicei, se savarsește în public și pentru toți bolnavii din comunitatea imediată sau din toată lumea ortodoxă.

Așa încât acestea sunt deosebirile. Cele șapte Laude se savarsesc public, în anumite momente fixate, în timpul slujbelor bisericesti, iar cele șapte Taine sunt rezervate fiecărui individ la timpul convenit, pentru că fiecare are nevoie de o anumită taină.

Taina Mirungerii este taina separata, inasa este savarsita impreuna cu botezul, pentru ca se savarseste indata dupa Sfatul Botez. Botezul inseamna scufundare, dupa un cuvânt grecesc. De aceea botezurile se savarseau in rauri, in catacombe, cand erau in prigoana creștinii din primele veacuri, si in locasurile sfinte, adica in biserici. Prin secolele IV si V, credinciosii care veneau la creștinism din paganism, erau botezati in baptisterii, niste biserici speciale pentru botez. Am fost intr-un asemenea baptisteriu, in Siria, la manastirea Sfantului Simeon Stalpnicul, din secolul V. O biserică rotunda, ce se numeste rotonda. Acolo era locul unde se botezau catehumenii, adica cei care erau in varsta si veneau la botez. Mai pe urma, inasa, cand creștinismul s-a mai dezvoltat, se botezau in aceste baptisterii atat oameni mari, cat si pruncii. Dupa botez erau imbracati in haine albe si veneau de la baptisteriu - cum v-am spus ca era in Siria, la Manastirea Sfantului Simeon Stalpnicul - pana la biserică in procesiune, - preoti, diaconi si cantareti. Cantau din cantarile botezului si mergeau catre biserică. Apoi inconjurau de trei ori biserică cantand si, dupa aceea, intrau in biserică si asistau la Liturgia credinciosilor, dupa care se impartaseau cu Trupul si Sangele Domnului.

Asa era botezul in vechime. Cu vremea, botezul a inceput sa se savarseasca in biserici, la nevoie in case sau in spitale.

Cine face botezul, cine este indatorat sa faca botezul ?

La inceput au fost numai episcopii, iar mai tarziu preotii. Mantuitorul a spus in Evanghelia Sa Apostolilor : Mergand, invatati toate neamurile, botezandu-le in numele Tatalui si al Fiului si al Sfantului Duh, adica in numele Sfintei Treimi. Si Apostolii au practicat la inceput botezul dupa cuvintele Mantuitorului. Apoi au lasat preotilor si arhiereilor sa savarseasca taina Botezului.

Botezul era facut si de diaconi, in lipsa de preoti; sau de calugari. La nevoie se poate boteza un copil si de mama sa, sau de moasa lui, in cazuri cand este bolnav acasa sau in spital, ca nu cumva sa moara copilul nebotezat. Caci prin taina Botezului, cel care se boteaza devine fiu al lui Dumnezeu prin har, este frate cu Iisus Hristos, prin Duhul Sfant : Iata, voi sunteti fratii Mei si prietenii Mei, spune Apostolul Ioan. Prin botez fiecare, credincios devine membru al Bisericii si este unit cu Trupul lui Hristos, formand intreaga multime a credinciosilor. Capul acestui trup duhovnicesc este Iisus Hristos, iar cel botezat este fiu al lui Dumnezeu si face parte din acest Trup tainic al Mantuitorului Hristos.

Primitorul Botezului este om care vrea sa faca parte din creștinism. Pe prunci ii aduc creștinii la botez. Inasa, sunt oameni maturi din celelalte confesiuni, evrei sau pagani, care vor sa devina creștini, si atunci cer Sfantul Botez si sunt botezati. Mantuitorul spune in Evanghelia : Cel ce va crede si se va boteza, se va mantui, iar cel ce nu va crede, se va osandi; adica nu are parte cu Hristos, nu intra in Imparatia lui Dumnezeu.

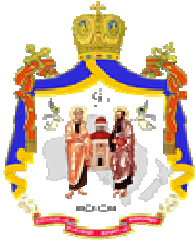
Usa de intrare, in creștinism este Botezul. Cine nu se boteaza nu are parte de vesnicia creștina, venicia in lumina si bucurie, asa cum ne descrie Mantuitorul viata de dincolo. Este o viata de mare fericire pentru toti care ajung sa mosteneasca imparatia cea de sus.

Dar sunt copiii avortati, copii care sunt nascuti si aruncati de mamele lor. Au lost gasiti pe la marginile orasului, pe la anumite usi sau pe strada copii ale caror mame sunt mai rele decat niste animale. Nasterea unui copil este o bucurie si o fericire si trupeasca si sufleteasca, intre sot si sotie, sau intre femeie si babat. Dar, adeseori nu sunt sot si sotie, nu sunt cununati. Si atunci femeia mama, aceasta mama rea nu vrea sa se rusineze, nu vrea sa se osteneasca sa-si creasca copilul, ci il arunca. Si-l gasesti plangand intr-un invelis, adeseori mizerabil, si cineva care are suflet omenesc, il ia si se hotaraste sa-l creasca.

In Orient, mai ales in Orientul indepartat, in India, in China, in Japonia, sunt asemenea cazuri foarte dese, de copii lepadati. In India sunt copii lepadati pe gunoai, la marginea oraselor, aruncati ca niste carpe, afara de cei care sunt avortati, ucisi de mamele lor. Avortul este crima dubla, caci se lipsesc copiii si de viata aceasta si de cea vesnica, fiind ucisi inainte de Botez. Caci nimeni din cei nebotezati nu poate intra in imparatia lui Dumnezeu.

Daca cineva nu stie de este sau nu botezat, el se poate boteza de preot, dar sa i se rostiasca formula aceasta : " Se boteaza robul lui Dumnezeu (cutare), daca nu a fost botezat, in numele Tatalui. Amin. Si al Fiului. Amin. Si al Sfantului Duh. Amin. Acum si pururea si in vecii vecilor. Amin.

Aceasta este randuiala pentru cei nebotezati. Botezul se face de obicei cu apa, dar, in lipsa de apa, se boteaza si cu alte materii : nisip, tarana, etc. Deci trebuie sa fie aruncata o materie peste cel ce se boteaza, caci toate Sfintele Taine au ceva materie in ele, prin care se revarsa harul Duhului Sfant. Astfel Botezul are apa, Mirungerea are Sfantul Mir, Spovedania are insasi formula spovedaniei, Sfanta Impartasanie are painea si vinul, care se prefac in Sfantul Trup si Sange al Domnului. Casatoria are cununile si inelul, ca materie, iar Sfantul Maslu, untdelemnul si faina, care se aduc si se sfintesc si se folosesc mai departe, ca vindecatoare pentru boala pe care o are cineva.

Cand se boteaza copiii ?

Dupa randuiala veche crestineasca, se boteaza incepand de la sapte zile pana la patruzeci de zile, nu mai tarziu. Am aflat acum, dupa comunismul acesta care s-a abatut peste noi, ca au ramas multi oament majori, oameni in varsta nebotezati si vin si cer Botezul de la noi. Se poate sa fie botezati acesti oameni, insa sa vorbeasca cu preotul respectiv si preotul stie ce are de facut.

Sunt si anumiti sectanti, care au fost botezati la secta lor. Acestia, daca vin la Ortodoxie, trebuie sa fie botezati din nou.

Sunt si sectanti care au fost mai intai botezati ortodox, apoi s-au dus la secte. Daca revin la Biserica Ortodoxa, singura care este mantuitoare, ei nu se mai boteaza din nou, ci li se face randuiala de revenire si se ung cu Sfantul si Marele Mir.

Centrul sau esenta Botezului consta in afundarea de trei ori in apa si in rostirea formulei Botezului : " Se boteaza robul lui Dumnezeu (cutare), in numele Tatalui. Amin. Si al Fiului. Amin. Si al Sfantului Duh. Amin ". Si cel ce se boteaza trebuie introdus si scufundat de trei ori in apa botezului.

Sunt si botezuri prin turnare. De pilda, lumea catolica asa boteaza, prin turnare. Ori, turnarea aceasta este o abatere de la traditia crestina. Insusi Mantuitorul S-a scufundat in apa, desi Mantuitorul nu avea nici un pacat. Cei care intrau in raul Iordanului, si ei, de asemenea, erau scufundati in apa si se ridicau, tot in apa, si-si marturiseau pacatele lor, stand in apa in acest timp.

Slujba botezului. Sunt doua parti distincte in slujba Botezului. Intai se citesc exorcismele, formate din patru rugaciuni : doua rugaciuni sunt catre Dumnezeu, catre Care vine acest catehumen, si doua rugaciuni impotriva duhurilor necurate, impotriva diavolului, care este blestemat, alungat, defaimat, fiind duh necurat, care tine sub stapanire aceste suflele omensti, si este indepartat de la acest suflet, fie ca este prunc, fie ca este om in varsta.

A doua parte a Botezului consta in insasi taina Botezului. Se sfinteste intai apa botezului in cristelnita, vasul in care se boteaza se numeste cristelnita si vine de la cuvantul Hristos sau crestin. Dupa aceea se savarseste slujba Botezului in aceasta apa binecuvantata, sfintita. Cel care se boteaza se scufunda, cum am spus, de trei ori in apa. Apoi este scos din apa, este uns peste tot trupul cu Sfantul si marele Mir si dupa aceea se citeste Apostolul si Sfanta Evanghelie de la Matei : Mergand, invatati toate neamurile, botezandu-le in numele Tatalui si al Fiului si al Sfantului Duh. Aceasta este porunca Mantuitorului.

Dupa aceea pruncul este sters in locurile unde a fost uns cu Mir si cu untdelemn sfintit si dupa aceea este momentul cand se tunde, prima tundere. Tunderea aceasta era folosita si in vechime si este folosita si astazi, mai ales in zilele noastre la calugarie si la taina Hirotoniei, cand un preot este tuns in numele Tatalui si al Fiului si al Sfantului Duh.

Deci, oricarui prunc i se aplica trei Taine : Botezul, Ungerea cu Sfantul Mir si Sfanta Impartasanie. Asa intra el in viata.

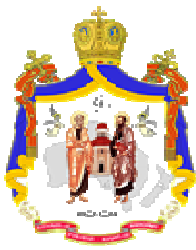
Un asemenea prunc botezat, in care nu au fost pacate, decat pacatele parintilor, care se spala prin botez, dobandeste prin harul Botezului, harul Sfantului Duh, o adevarata lumina, ca o faclie; mai mult decat aceste becuri straluceste trupul si sufletul botezat. Daca am vedea noi, cu ochii nostri trupesti, ne-am spaimanta de aceasta lumina, de acest copil al lui Dumnezeu, al lui Iisus Hristos. Si datorita noastra a crestinilor este ca sa ne straduim de-a lungul vietii noastre, sa pastram aceasta curatie, aceasta nevinovatie, aceasta sfintenie, primita prin Taina Botezului in pruncia noastra. Aceasta este marea grija a credinciosilor.

Stiti si dumneavoastra ca la Botez sunt nasi. Dar trebuie si fie si ei botezati ortodocsi si sa fie crestini. Ei tin in brate pruncul si, din clipa botezului, ei devin parinti spirituali ai celui botezat. Nasii sunt, datori toata viata pruncului, cat va creste, pana la batranetile lui, sa-l supravegheze ca niste adevarati parinti sufletesti, sa aiba grija de el si sa-l calauzeasca pe calea cea buna si sfanta a vietii crestine pana la sfarsitul vietii lor.

Daca se intampla de-a lungul vietii anturaje pacatoase, ori caderi din nebagare de seama, alteori din influentele cele din afara, Hristos a randuit Taina Sfintei Marturisiri, Taina Pocaintei, Taina Lacrimilor, prin care cei pacatosi au nevoie sa-si spele multele lor pacate.

De aceea, datorita, noastra este sa pastram sfintenia vietii noastre, a Sfantului Botez si atunci, fara imdoiala ca ramanem in legatura harica si intima cu Dumnezeu, daca ne pastram curati si pazim poruncile lui Dumnezeu. Daca pazim toate acestea, harul Duhului Sfant ramane neintrerupt in noi, din momentul Botezului si pana la sfarsitul vietii noastre.

Ne oprim aici cu Taina Botezului, usa de intrare in crestinism, momentul infierii si al initierii in viata crestina prin Botez. Aceasta viata crestina trebuie sa dureze de la nasterea noastra in Hristos si pana cand ne intoarcem la Dumnezeu.”

8 Mai- Sfântul Apostol și Evanghelist Ioan

Acest Sfânt Ioan Teologul era din Betsaida Galileii, fiu al lui Zevedei, care era pescar. Deci, pescuind el, odata, pesti la marea Tiberiadei cu fiii sai, a venit Iisus si, stand pe tarm, a chemat pe fiii lui Zevedei, zicand: "Iacob si Ioan, veniti dupa mine si va voi face pe voi pescar de oameni". Deci, lasand ei pe tatal lor in corabie, au mers dupa Iisus si mult i-a iubit pe dansii.

Acest Ioan a fost, mai intai, ucenic al Sfantului Ioan Botezatorul si invatase de la acesta sa creada in Iisus, ca el este Mielul lui Dumnezeu, Care ridica pacatele lumii, si asa, cunoscandu-L pe Iisus, impreuna cu Andrei, au vorbit amandoi, pentru prima data cu Domnul. Sfantul Ioan Evanghelistul a fost inasa unul din cei doisprezece Apostoli, alesi de Iisus, si era cel mai tanar din ceata Sfintilor Apostoli, drept aceea, si traditia Bisericii arata ca el a trait pana aproape de sfarsitul veacului apostolic (adica pana aproape de anul o suta). Sfantul Ioan era, apoi, unul din Apostoli cei mai apropiati ai Domnului Iisus, incat, in

Evanghelia sa, el se numeste "ucenicul pe care il iubea Iisus (Ioan, 21, 20), negresit pentru fecioria si darurile lui. Este ucenicul care la Cina s-a rezemat pe pieptul Domnului si asa s-a adaptat din Tainele lui Hristos. Este ucenicul caruia Domnul, cand era rastignit pe Cruce, i-a incredintat pe Preacurata Sa Maica, iar, dupa Inaltarea Domnului la Cer, Ioan era unul din stalpii Bisericii lui Hristos, impreuna cu Sfantul Petru si Iacov, ruda Domnului.

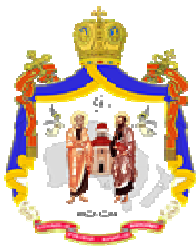
La randul ei, Traditia Bisericii ne da stirea ca, dupa moartea Maicii Domnului, Sfantul Apostol Ioan a mers la Efes, in Asia, propovaduind credinta lui Iisus. Aceeasi Traditie mai spune ca, din porunca lui Domitian imparatul (81-96), "Apostolul dragostei" a fost surghiunit in insula Patmos si ca acolo a vietuit el multa vreme. Tot acolo a scris el si Evanghelia sa, cele trei Epistole si cartea Apocalipsei. Deci, murind Domitian si venind imparat Nerva (96-98) Sfantul Ioan s-a intors la Efes si, asezand episcopi si preoti, i-a invatat sa pazeasca toate cate le-au auzit de la dansul si sa aduca pe oameni la Hristos.

Sfantul Ieronim istoriseste ca sfantul Ioan, ajuns la adanci batraneti, la varsta neputintelor, cerea sa fie dus la adunarile crestinilor si, in loc de lungi cuvantari, se multumea sa repete mereu: "Fiilor, iubiti-va unii pe altii". Ascultatorii il intrebau de ce repeta el mereu aceleasi indemnuri. Iar el raspundea, zicand: "Aceasta este porunca Domnului. Impliniti-o si este de-ajuns". Sfantul Ioan a murit in pace, la Efes, in alt treilea an al imparatiei lui Traian (98-117), dupa ce a iesit nevatamat dintr-un cazan cu undelemn in ferbere, la Roma (Tertullian). El este singurul Apostol, care a mers cu Iisus pana la piciorul Crucii, marele martor credincios al Evangheliei a patra si al Apocalipsei. Pestera in care Sfantul Ioan Teologul a scris Apocalipsa se afla in Insula Patmos, in aceasta aflandu-se Manastirea Sfantul Ioan Teologul.

Cinstita mutare din viata a Sfantului Apostol si Evanghelist Ioan, se praznuieste la 26 septembrie. In ziua de astazi se cinsteste numai pomenirea semnului minunat, care avea loc, in fiecare an, in ziua de 8 mai, la Efes, unde era mormantul Sfantului. Ca precum pe toti, care i-au placut Sfintiei Sale, Hristos i-a invrednicit Imparatiei Cerurilor si vesnicilor bunatati, asa si locurile unde s-au nevoit acesti placuti ai Lui si s-au ingropat, Hristos le-a luminat cu minuni, aratandu-le pline de daruri.

Si in adevar, in fiecare an, la 8 mai, izvora, cu darul lui Hristos, din mormantul Sfantului Ioan, o pulbere alba, ca un praf tamaduitor, pe care crestinii din acele locuri il numeau mana. Si, ungandu-se cu el, credinciosii se tamaduiiau de toate neputintele si patimile sufletelor si trupurilor, slavind pe Dumnezeu si pe sluga Ioan, Apostolul Lui Hristos.

Si se petrecea semnul acesta, in toti anii, pana la cotropirea Efesului de catre necredinciosii si pana la nimicirea crestinilor din acele locuri. Iar Biserica, in loc de alta multumire, a randuit ca, in aceasta zi, precum si in ziua din septembrie, sa proslavim, cu laude si cu cantari, si sa ferim pe acest placut al lui Dumnezeu, Ioan Evanghelistul, care, mai mult decat altii, a fost iubit de Dumnezeu; ca prin rugaciunile lui, sa castigam si noi tamaduire de bolile noastre cele sufletesti si trupesti si sa ne invrednicim a fi placuti si iubiti lui Hristos, Dumnezeuul nostru, acum si in vecii vecilor. Amin

12 Mai- Sfântul Mucenic Ioan Valahul

Acest sfânt mucenic a fost din Țara Românească, născut din părinți de bun neam și binecredincioși, pe la anul Domnului 1644, adică în vremea stăpânirii binecredinciosului domn Matei Basarab. La câțiva ani după ce acesta s-a mutat la Domnul (+ 1654), a venit la domnie în această țară Mihail Radu (zis Mihnea al III-lea), care, ne mai putând pridi cu plata haraciului și a birurilor grele cerute de stăpânitorii turci, s-a răzvrătit împotriva acestora, plănuiind să se unească cu voievozii țărilor creștine din jur și să scape țara sa de sub robia turcească. Dar sultanul turcesc Mahomed al IV-lea a trimis atunci împotriva lui oaste mare de turci și de tătari, care au biruit pe Mihnea și au făcut, ca și alte dăți, prăpăd și pustiire mare în biata țară, arzând, prădând și omorând, iar la ieșirea din țară au luat cu ei și o mare mulțime de robi dintre români, trecându-i peste Dunăre.

Acestea se petreceau în toamna anului 1659. Iar între cei robiți atunci s-a aflat și un tânăr, cu numele de Ioan, care nu avea decât 15 ani. Părinții lui, cărora nu li se știe nici numele și nici locul unde au trăit, îl crescuseră cu grijă, în frica lui Dumnezeu, și în iubirea de țară și de credința strămoșească. Pe deasupra, era voinic și chipeș; frumusețea lui feciorelnică atrăgea privirile tuturor, încât, pe drumul către Istanbul, un oștean turc mai bogat l-a cumpărat cu gând spurcat, vrând să-l silească spre păcatul blestemat al sodomiei. Dar tânărul s-a împotrivit cu scârbire și în vălmășeala luptei cu spurcatul agarean, l-a răpus, încercând să fugă. Fiind prins, a fost legat din nou și

duș la Istanbul, unde l-au dat femeii turcului ucis; aceasta l-a dus în fața vizirului să-l judece, și acolo tânărul a mărturisit fără înconjur adevărul. Vizirul l-a predat atunci femeii văduve, pentru ca ea să facă cu dânsul ce va voi.

Stăpâna tânărului nu i-a luat capul, ci văzându-l voinic și bun de muncă l-a pus la început printre slugile sale; dar văzându-l preafrumos la înfățișare, s-a aprins de drăcească poftă pentru el, ca oarecând femeia lui Putifar din Egipt pentru Iosif cel preafrumos și înțelept. Dorindu-l cu înfocare, a încercat la început să-l ademenească cu tot felul de făgăduințe, spunându-i că îl va lua de soț dacă el s-ar lepăda de credința creștină și s-ar face mahomedan. Dar el s-a împotrivit cu tărie uneltirilor acestei noi Dalile și a rămas neștrămutat în credința părinților lui și în curăția trupească. Iar ea văzând că nimic nu izbuteste, s-a înfuriat și l-a dat eparhului (mai-marelui cetății), ca să-l pedepsească pentruuciderea soțului ei. Acesta l-a azvârlit în temniță, supunându-l la înfricoșătoare chinuri; femeia venea zilnic la temniță, încercând necurmat să-l înduplece pe Ioan să-i facă voia, nădăjduind că ceea ce nu izbutiseră fărădelegile ei, vor face amenințările și chinurile. Dar viteazul tânăr nu s-a lăsat biruit nici de grozăvia chinurilor, pe care le-a îndurat cu bărbăție și cu ajutor de sus, rămânând până la sfârșit, ca un tare diamant, neclintit în credința creștină.

Văzând, așadar, femeia și prigonitorii că în zadar se ostenesec, au cerut vizirului să-l dea pe tânăr la moarte. Și scoțându-l din temniță, călăii l-au dus spre o margine a Istanbulului, la locul numit pe atunci Parmak-Kapi (adică Poarta Stâlpului), lângă Bezesteni (adică piața marelui bazar al neguțătorilor); aici i-a pus gâtul în ștreang și l-au înălțat în spânzurătoare, omo-rându-l, în ziua de 12 ale lunii mai, într-o vineri înainte de Înălțarea Domnului, din anul mântuirii 1662.

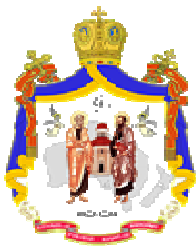
Așa a trecut către veșnicele locașuri tânărul mucenic român Ioan, în primăvara vieții sale, când avea numai 17 sau 18 ani. Trupul său feciorelnic va fi fost aruncat în apele Bosforului sau poate a fost îngropat de creștini cucernici în vreun loc din jurul Istanbulului, unde numai Dumnezeu și sfântul însuși știe. Iar istoria scurtei dar pilduitoarei sale vieți a așternut-o în scris marele învățat grec Ioan Cariofil din Istanbul, care a trăit pe vremea sfântului, fiind martor al pătimirilor lui.

21 Mai- Sfinții Mari Împărați, întocmai cu Apostolii, Constantin și mama sa Elena

Marele între împărați, fericitul și pururea pomenitul Constantin, a fost fiul lui Constantiu Clor și al cinstitei Elena. Si era pe vremea când crudul împărat Diocletian își luase însoțitori, la carmuirea întinsei împărății a romanilor, așa încât, partea de răsărit a împărăției, o carmuia însuși împăratul Diocletian, având, la rândul lui, ca ajutor, pe ginerele sau Galeriu, iar capitala, era poarta Asiei, Nicomidia. Partea de apus avea ca împărat pe Maximian Hercule, însoțit de fiul sau, Maxentiu, iar, ca ajutor, pe Constantin Clor, tatăl Sfântului Constantin și sotul Sfintei Elena, capitala fiind la Roma. Si avea Constantin, sub stăpânirea sa, întinse tinuturi: Galia, Spania și Britania. Dar, pe când, în toate partile împărăției, creștinii îndurau cele mai crunte prigoniri, în tinuturile sale, Constantin, nu numai ca a oprit orice prigoana împotriva lor, ci, socotindu-i cei mai cinstiți dintre cetățeni, îi folosea pe creștini la carmuirea treburilor împărăției.

Deci, murind bunul Constantin, în locul lui a venit fiul sau, marele Constantin, precum la Roma, în locul lui Hercule, a venit fiul sau, Maxentiu. Si s-a întâmplat ca Maxentiu, să porneasca război contra lui Constantin. Si istoriseste episcopul Eusebiu, care a fost duhovnicul lui Constantin, ca, plecând în întâmpinarea dușmanului său, împăratul Constantin se ruga, cerând ajutor de la Dumnezeu, înainte de a începe lupta, știind că oastea lui este mai slabă, decât oastea lui Maxentiu.

Ca raspuns la rugaciunea lui, Constantin a vazut ziua, in amiaza mare, stralucind pe cer, o cruce luminoasa, pe care scria, cu slove alcatuite din stele: "*Prin acest semn vei invinge*". Iar, in noaptea ce a urmat, tot el a vazut, in vis, pe Insusi Domnul Iisus Hristos, apropiindu-se de el si indemnandu-l sa-si faca steag ostasesc cu semnul Sfintei Cruci pe el. Deci, chipul cinstitei Cruci, punandu-l pe arme, a mers la Roma si a biruit pe pierzatorul Maxentiu, care, cazand in raul Tibru, s-a inecat, la podul Milvius, in anul 312; si asa, Constantin a eliberat pe cetatenii Romei, de tirania lui Maxentiu.

Incredintat ca, prin biruinta lui a fost ajutat de Dumnezeuul crestinilor, fericitul Constantin, a dat in anul 313, ca imparat al Romei, o hotarare, prin care a oprit prigonirea crestinilor si a dat libertate credintei in imparatia romanilor. Actul acesta mare se numeste "*Decretul din Milan*".

Mai tarziu, fericitul Constantin si-a mutat capitala imparatiei, de la Roma, la Bizant. Deci, a zidit din nou aceasta cetate si, impodobind-o cu tot felul de palate, ca pe o adevarata noua Roma crestina numita, apoi, Constantinopol, dupa numele sau. Aceasta cetate, a fost adusa, de Imparatu; Constantin, lui Hristos, ca o roada a credintei sale (330).

Ca imparat al crestinilor, Constantin a aratat multa ravna si pentru unitatea credintei crestine. Si aceasta s-a vazut pe vremea, ereziei lui Arie, cea mai mare ratacire din viata Bisericii lui Hristos. Arie invata ca Hristos n-a fost Dumnezeu adevarat, imbracat in fire de om si coborat in lume, cum socoteste dreapta credinta, Hristos, pentru el, era numai o creatura trimisa sa izbaveasca omenirea. Si era mare tulburare in Biserica. Deci, intelegand ca numai prin unitatea credintei, Biserica era un mare sprijin pentru unitatea imparatiei, marele Constantin a hotarat tinerea Sinodului de la Niceea, la care el insusi a fost de fata. Aici, episcopii din toata lumea crestina au osandit ratacirea lui Arie si au marturisit dreapta credinta, alcatuind cea mai mare parte din Crez, pe care, de atunci, il rostim si noi, la orice Sfanta Liturghie.

Si a fost ajutat Sfantul Constantin si de evlavie si ravna mamei sale, pe care imparatul a trimis-o la Ierusalim, pentru descoperirea locurilor sfinte din Evangheliile. Si, descoperind locul Golgotei, al Sfantului Mormant si lemnul Sfintei Cruci, imparateasa a zidit, cu imparateasca darnicie, biserica Sfantului Mormant (Anastasis), biserica din Betleem, pe cea din Nazaret si alte sfinte locasuri.

Multe alte fapte de folos credintei lui Hristos au savarsit marele Constantin si maica sa Elena, pentru care s-au invrednicit a se numi "Sfintii cei intocmai cu Apostolii, imparati". Si a murit Sfantul Constantin, dupa ce s-a botezat, la anul 337, cu zece ani in urma mortii mamei sale, Sfanta Elena.

25 Mai- A treia aflare a Capului Sfântului Ioan Botezătorul

A treia aflare a capului Sfantului Proroc Ioan Botezatorul este sarbatorita pe 25 mai. Din Sfanta Scriptura aflam ca Irod, la un ospat prilejuit de sarbatorirea zilei sale de nastere, a poruncit taierea capului Sfantului Ioan Botezatorul, la cererea Irodiadei.

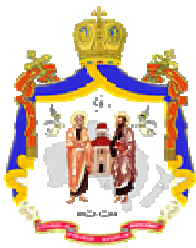
Amintim ca Ioan il mustrase pe Irod pentru traiul lui nelegiuit cu Irodiada, care era sotia fratelui sau. In ura ei de moarte, Irodiada a sfatuit-o pe Salomeea, fiica ei, care dansase si placuse oaspetilor si indeosebi lui Irod, sa ceara de la acesta capul Botezatorului ca rasplata.

Pentru ca se temea ca Botezatorul ar putea invia daca trupul ar fi fost ingropat alaturi de cap, Irod nu a dat ucenicilor decat trupul sfantului, care a fost ingropat in Sevastia. Capul a fost ingropat de Irodiada in curtea sa, la mare adancime.

Potrivit traditiei, Sfanta Ioana, femeia dregatorului lui Irod, este cea care a luat capul Sfantului Ioan Botezatorul din curtea Irodiadei si l-a ingropat la Ierusalim, in muntele Eleonului, intr-un vas de lut. Aceasta e socotita cea dintai aflare a sfantului cap. Dupa un timp, un proprietar bogat si slavit a crezut in Hristos, si lepadand pozitia sociala si toata desertaciunea acestei lumi, s-a facut monah luandu-si numele de Inochentie. Ca monah, el s-a salasluit chiar la locul unde se afla ingropat capul Botezatorului Ioan. Dorind sa-si zideasca o chilie, el a sapat adanc si a descoperit un vas de pamant in care se afla un cap, ce prin descoperire dumnezeiasca a aflat ca este al lui Ioan Botezatorul. El a cinstit cu evlavie acele sfinte moaste, apoi le-a ingropat la loc acolo unde le-a gasit.

Capul Sfantului Ioan Botezatorul a fost prezent aici pana in vremea Sfintilor Imparati Constantin si Elena, cand, prin doi monahi, cinstitul cap a ajuns la Emesa, in Siria, la un olar. In anul 453, episcopul Uranie al Emesei, l-a asezat in biserica din aceasta cetate. Aceasta este socotita a doua aflare a cinstitului cap al Botezatorului.

In timpul luptei impotriva sfintelor icoane, capul Sfantului Ioan a fost ingropat la Comane, de unde a fost adus in Constantinopol, de catre Sfantul Ignatie (860), in vremea imparatului Mihail. Aceasta este cea de-a treia si cea din urma aflare a cinstitului cap.

Povestiri cu tâlc:

Comori adunate

Într-un oraș trăia odată un om tare zgârcit și egoist. Toată viața n-a făcut altceva decât să strângă și să strângă tot mai multă avere. Niciodată nu i-a păsat de nimeni și de nimic, niciodată nu a vrut să ajute nici un sărman. O singură dată, într-o duminică, trecând prin fața unei biserici, i-a aruncat unui cerșetor doi bănuți. Nu vroia să ajute pe nimeni, pentru că se gândea în sinea lui: dacă în lumea asta totul poate fi cumpărat, cu siguranță că și în lumea cealaltă este la fel.

Într-o zi a murit și a fost dus la porțile Raiului unde îl aștepta Sf. Petru care l-a întrebat:

-Ce-i cu tine aici?

-Sfinte Petre aș vrea și eu să intru în rai. Spuse omul.

-Dar crezi că poți?

-Dacă trebuie pot să plătesc. Am comori nenumărate...

-Păi de ce n-ai spus așa, omule, dacă ai comori strânse nu-i nici o problemă. Ia să vedem câtă avere ai la tine.

N-a mai putut omul de bucurie când a auzit că poate plăti intrarea în rai, doar toată viața nu făcuse decât să strângă și să strângă. A început să se scotocească prin toate buzunarele, dar să vezi, nu mai găsea nici un ban. Într-un târziu a găsit pe fundul unui buzunar doi bănuți.

-Ei omule, i-a spus Sf. Petru, când ajungi aici, *ai doar ceea ce ai dăruit când ai trăit pe pământ*. Acestea sunt comorile pe care le strânge fiecare în cer. Cu ele, într-adevăr, poți intra în rai, dar cei doi bănuți ai tăi nu sunt de ajuns. Dacă în timpul vieții ai fi făcut mai multe fapte bune poate ai fi intrat, dar aș`a...

Povestea supei din piatră

Cu mulți ani în urmă, 3 soldați înfometați și oboșiți de atâtea lupte, au ajuns într-un mic sătuc. Țăranii de aici abia supraviețuiau de la o zi la alta ca urmare a unei recolte sărace și a multor ani de război. S-au adunat repede în piața satului să-i întâmpine pe soldați însă au făcut-o cu mâna goală. Au început să se plângă că nu le-a mai rămas nimic și că sunt muritori de foame.

Soldații au schimbat repede între ei câteva vorbe. Apoi s-au întors către bătrânii satului. Primul soldat le-a spus: "Pământul vostru sărăcit v-a lăsat fără nimic de oferit, dar vă vom împărtăși noi din puținel pe care îl avem: Secretul cu ajutorul căruia poți face supă din piatră."

Bineînțeles că țăranii au fost intrigați de spusele soldatului. Au aprins focul și au pus cel mai mare vas cu apă la fiert. Soldații au aruncat în apă trei pietricele.

"Aceasta va fi o supă foarte bună", zise al doilea soldat, "dar un pic de sare ar face-o minunată". În acel moment o țărăncă s-a ridicat și a spus "Ce noroc! Tocmai mi-am amintit unde a mai rămas câțeva." S-a întors repede și a mai adus și un șorț de bucătărie, un pătrunjel și o gulie. În timp ce acestea au fost puse la fiert și altor țărani li s-a mai îmborsărit memoria. În curând în oală au fost puse orz, morcovi, carne de vacă și smântână. Până să fie gata supa, a mai apărut și o sticlă de vin.

Tot satul alături de cei trei soldați s-au pus să se ospăteze. Au mâncat, au dansat, au cântat până târziu în noapte cum nu s-a mai întâmplat de mult.

Dimineața când cei trei soldați s-au trezit, toți sătenii stăteau în fața lor. La picioare aveau pus un rucsac cu cea mai bună pâine și brânză. "Ne-ați împărtășit cel mai mare secret, acela de a face supă din piatră, a spus un țăran soldaților, și pentru aceasta nu vă vom uita". Auzind acestea, al treilea soldat s-a întors către mulțime și a spus:

"Nu e nici un secret, însă un lucru rămâne mereu adevărat: doar împărțind poți face o mare sărbătoare."